

TẬP 15

HỒI 144

Kiếp Số

Thanh Vân Sơn.

Thông Thiên Phong, Tổ Sư Từ Đường.

Lão nhân trông coi từ đường lúc này vẫn nắm chặt cây chổi cùn trong tay, đứng giữa cửa đại điện Tổ Sư Từ Đường nhìn ra bên ngoài. Những nếp nhăn trên mặt như biểu lộ chút thần tình quái lạ, tựa như có vài phần kỳ vọng, lại cũng thấy có một chút kích động.

Khoảng đất trống bên ngoài đại điện, chẳng có một bóng người, nhưng nếu để ý nhìn kỹ, thì có thể phát giác được ở khoảng trống này, xung quanh có rất nhiều phù chú kỳ lạ, hoặc dán ở trên cành cây bao bọc bên ngoài, hoặc hoặc giấu trong đám cỏ phía dưới những phiến đá. Mỗi tấm bùa chỉ cách nhau nửa trượng, nhìn qua tựa hồ chẳng liên quan đến nhau, thực sự lại ngầm kết hợp thành một pháp trận thần bí, tách biệt hẳn khoảng trống ấy với các vùng xung quanh.

Ánh dương quang ôn hòa, từ trên không chiếu xuống cả trong ngoài pháp trận, căn bản không phân biệt hai vùng khác nhau, toàn bộ đều được ánh dương quang chiếu rọi.

Chỉ một khắc sau, một âm thanh sắc nhọn vang lên, từ không trung phía trên khoảng đất trống vọng xuống. Lão nhân đang đứng trấn tại lối vào Tổ Sư Từ Đường quay đầu lại, tay nắm chặt lấy cây chổi, tâm thức cũng có vài phần căng thẳng.

Một màn đen hắc ám kỳ quái, đột nhiên xuất hiện phía trên vùng đất trống, sau khi bay một vòng trên không, thoáng lượn quanh chu vi rất thần nhiên. Nhưng màn đen hắc ám ấy, không ngờ chỉ có thể ở phía trên vùng đất trống, chính xác mà nói, chỉ có thể lượn ở bên ngoài phạm vi pháp trận lập thành, rất hiển nhiên, pháp trận kỳ dị do cao nhân tiền bối lập nên có uy lực ngăn chặn ngoại vật xâm nhập.

Chỉ thấy làn hắc khí trên không trung càng ngày càng đậm, nhìn tựa như bay đến từ cửu u địa ngục, nhưng chỉ một khắc sau, đột nhiên một âm thanh gầm hú ngân lên, từ phía làn hắc khí phát ra, rồi lại thấy bích quang lấp lánh, từ trong làn hắc khí bùng lên, ánh sáng phát ra vạn trượng, trong chớp lát quét sạch làn hắc khí.

Lâm Kinh Vũ tay giữ chặt Trảm Long Kiếm, lăng không hiện ra phía trên cao, bích quang phát tỏa trên thân, lộ vẻ phấn khích, nhưng song mục thần quang lấp lánh, thân kiếm hợp nhất, oai vệ từ trên không phi xuống.

Trảm Long Kiếm bao bọc bởi vạn đạo hào quang, phát ra vô cùng chói lọi, khí thế vạn thiên dâng đến tận trời cao, trên mặt đất bụi cát bốc lên, cát bay đá chạy. Nhìn theo Lâm Kinh Vũ thân hình như điện chớp phi xuống, vì tốc độ quá nhanh, khí thế uy mãnh, mà xung quanh toàn thân phảng phất như đang bốc cháy.

Đường như chẳng đếm xỉa gì đến hậu quả, ý chí chiến đấu sung mãn như chiến thần, bay người kích xuống.

Khóe miệng lão nhân trông coi từ đường khẽ run lên.

"Ầm."

Một tiếng nổ to vang lên, bị đạo chân pháp uy lực thần kỳ kích trúng mặt đất phát ra một âm thanh rền rĩ, lập tức mặt đất bên trong pháp trận vỡ tan, đất đá mảnh to mảnh nhỏ bật khỏi mặt đất, ào ào bay tung lên trời. Giữa đạo chân pháp uy lực ấy phát ra bích quang chói lọi, khoét sâu xuống dưới mặt đất.

Đủ loại tấm bùa ở bốn phía khoảng đất trống, bao gồm cả những tấm bùa chú kỳ lạ, đột nhiên cùng lúc bùng sáng lên. Trong không trung mờ mờ tiếng chú văn thần bí, như tiếng tụng âm âm ngân nga khẩn khoản vang lên, hình thành pháp lực vô hình vô ảnh phát tán khắp nơi, bao bọc lấy lực đạo công phá, không để thoát ra.

Ở ngay bên ngoài trận pháp, ánh dương quang vẫn ôn hòa, cây cỏ vẫn nhẹ nhàng đu đưa, nhưng bên trong pháp trận, mặt đất như rung lên bần bật, như bão tố cuồng phong.

Cảnh tượng bên ngoài Thanh Vân Môn Tổ Sư Từ Đường lúc này thật huyền bí thần kỳ.

Ở đằng xa, một thân ảnh xanh đen, đôi mắt nhìn đến, hai tay bắt chéo sau lưng đứng bất động.

Cơn cuồng phong bên trong pháp trận đang dần dần lắng dịu, đất đá cát bụi bị bắn tung lên bởi đạo pháp lực kích xuống cũng dần dần rơi xuống, trên mặt đất bỗng hiện ra một vết nứt vừa rộng vừa sâu, rõ ràng là kết quả của một kích kinh thiên động địa vừa rồi.

Đứng tại cửa đại điện Tổ Sư Từ Đường, trên mặt lão nhân khóe miệng chợt nhích động, cuối cùng hiện ra một nét mỉm cười. Tận đáy sâu trong nhãn thần, cũng thấy một tia hài lòng.

Sau khi hô lên một tiếng, Lâm Kinh Vũ tay cầm Trảm Long Kiếm nhảy ra khỏi hố sâu, trên thân phủ đầy bụi đất, trên khuôn mặt anh tuấn cũng vương chút vết bẩn. Ngay khi hạ thân xuống đất, lập tức há miệng thở, nhưng trên nét mặt, không thể kiềm chế thần tình hưng phấn kích động.

Hắn tiến tới, hướng về phía lão nhân đang đứng tại cửa từ đường.

Bên khước miệng lão nhân vương một tia tiểu ý, chậm chậm đưa tay về phía hắn nhẹ nhàng vẫy vẫy.

Hơi thở Lâm Kinh Vũ trở nên bình thường, rảo bước đến bên cạnh lão nhân, cúi mặt thưa: "Tiền bối, đệ tử..."

Lão nhân cười gật đầu, mục quang dừng tại thân hắn, mắt đầy vẻ hài lòng, nhẹ nhàng nói: "Người làm rất tốt, làm rất tốt."

Khen xong, chậm chậm bước tới, ngửa lên nhìn trời, thoải mái nói: "Nhớ khi ta bằng tuổi ngươi, tu luyện thức Trảm Quỷ Thần chân pháp kiếm quyết này, ít nhiều cũng chẳng thể nhanh bằng ngươi."

Lâm Kinh Vũ tra Trảm Long Kiếm vào vỏ đánh "soạt" một tiếng, sắc diện hưng phấn nhạt dần, nói: "Tiền bối, nếu chẳng có sự chỉ điểm của tiền bối, đệ tử hoàn toàn chẳng thể biết được đến khi nào mới có khả năng tu tập tuyệt thế chân pháp này."

Lão nhân ấy "hừ" một tiếng, trên mặt hiện nét thần sắc khinh thường, nhẹ giọng nói: "Trong Thanh Vân Môn hiện tại, trừ lão Đạo Huyền ra, may ra chỉ Điền Bất Dịch và sư phụ ngươi Thương Tùng là có khả năng, còn lại các thủ tọa trưởng lão khác chỉ là thứ bỏ đi."

Lâm Kinh Vũ thở một hơi, hắn là đệ tử theo vị từ đường lão nhân thần bí này học nghệ đã hơn mười năm, trong khoảng thời gian này, hắn tu hành càng sâu bao nhiêu, đối với lão nhân này càng bội phục kính mộ bấy nhiêu, đương nhiên cảm thấy lão nhân này đã khai cho mình chẳng biết trời đất, căn nguyên cho rằng việc tu đạo hoàn toàn có thể do tu hành mà nên.

Nhưng thường ngày, Lâm Kinh Vũ trong khi ở bên lão nhân tu tập, lão nhân ngày càng yêu mến hắn, bình nhật nói chuyện dạy bảo hắn càng nhiều, tự nhiên sẽ luận đến chuyện về các nhân vật trong thiên hạ, mỗi lần như thế, khẩu khí lão nhân đó thấy rõ cực kỳ cuồng vọng, phảng phất như phóng mắt nhìn khắp thiên hạ, không có mấy người có thể lọt vào pháp nhãn của lão.

Ngay từ đầu Lâm Kinh Vũ mặc dù không dám phản bác, ở trong tâm vẫn có ý bất phục, nhưng theo sự tu hành, càng ngày càng thấy lão nhân thực tại thâm bất khả trắc,

chỉ càng thấy lão nhân thực sự rất cuồng vọng, tự nhiên tin rằng, với đạo hạnh của lão, thiên hạ hiện nay có mấy ai có khả năng khiến cho lão liếc mắt đến.

Nhưng mà hắn đối với lão sư thúc béo phì Điền Bất Dịch ở Đại Trúc Phong luôn cảm thấy rất không thuận mắt, bên trong chỉ sợ nguyên nhân hoàn toàn do khi sơ kiến hắn thấy Điền Bất Dịch trách mắng Trương Tiểu Phàm, lúc này không kềm được nói: "Tiền bối, đệ tử thấy Điền Bất Dịch đó rõ ràng bình thường chẳng có gì, lại có chút ít năng lực gì sao?"

Lão nhân ấy nhìn hắn, lắc đầu nói: "Người tí tuổi thì biết gì, Điền Bất Dịch nhìn bên ngoài chẳng lấy gì làm kinh người, nhưng trong việc tu đạo thì lại là một tài năng thiên phú, hơn nữa tính tình hắn lại kiên nghị cứng rắn, hơn xa thường nhân, điểm này đối với tu hành về sau đặc biệt quan trọng. Năm đó sau khi nhập môn chỉ bình bình chẳng có gì đặc biệt, nhưng chỉ một lần được chỉ điểm khai thông, đạo pháp tu hành tăng ngày ngàn dặm, thành tựu thật sự cũng rất đáng mừng, vượt qua cả các sư phụ sư huynh."

Lão lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Nhân vật như vậy, mười người thường cũng có đến tám chín, phế vật Thương Chánh Lương làm sao có thể nhận ra được?"

Lâm Kinh Vũ mặc nhiên, nhìn lão nhân sắc diện ngạo mạn, giọng điệu cứ như ngày trước đã danh chấn thiên hạ coi Thanh Vân Môn thủ tọa toàn là đồ bỏ, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, rõ ràng trở thành trò cười kinh thế hãi tục, nhưng chẳng biết nghĩ gì, Lâm Kinh Vũ lúc này nghe vậy, cũng chỉ thấy có chút hoài nghi.

Lão nhân ấy chuyển đầu nhìn sang Lâm Kinh Vũ, nói: "Người mặc dù khả dĩ thi triển kiếm thức Trảm Quỷ Thần đó, nhưng chân pháp kiếm quyết này chí dương chí cương, uy lực tuy rất lớn, nên cũng khiến bản thân hao tổn nguyên khí rất nhiều. Người có khả năng thiên phú, niên kỷ trẻ trung dĩ nhiên khả dĩ tu thành chân pháp này, nhưng vẫn phải tu luyện không ngừng, mới có thể vận dụng hoàn toàn như ý, nếu không gặp tình cảnh nguy cấp, đừng nên vận dụng chân pháp kiếm quyết này."

Lâm Kinh Vũ quỳ xuống trước mặt lão nhân, nghiêm giọng đáp: "Vâng, đệ tử đã rõ!"

Lão nhân ấy đỡ hắn đứng dậy, nhìn kỹ hắn một lúc, trên mặt lướt qua một tia ngạo sắc, nói: "Đương kim thiên hạ, cả trong ngoài Thanh Vân Môn chỉ nhắc đến vô thượng chân pháp của Thanh Vân Môn ta chính là Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết, kỳ thật năm đó Thanh Diệp Tổ Sư bản phái là tuyệt thế cao nhân, lão nhân gia chính lý đạo pháp của tiền bối tổ sư truyền lại, tự mình lĩnh ngộ sở học từ cổ thư vô danh, tổng cộng

truyền lại bốn thức kiếm quyết chân pháp, chẳng rõ được thức nào là vô thượng chân pháp uy lực tuyệt luân!"

"Thật sao?" Lâm Kinh Vũ giật mình hỏi: "Thật có chuyện đó, sao sư phụ đệ tử người... người trước giờ chưa từng nhắc đến."

Lão nhân ấy nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Sư phụ ngươi không hề biết."

Lâm Kinh Vũ giật mình, chuyện chẳng phải là nhỏ, năm đó địa vị của Thương Tùng đạo nhân trong Thanh Vân Môn, rõ ràng là dưới một người, trên vạn người, nhưng không ngờ lão nhân này lại nói ông ta từ trước chẳng hề biết, mà thực sự Thương Tùng đạo nhân đích xác cũng chẳng nhắc chuyện này với hắn.

Đối với lai lịch của lão nhân này, trong tâm Lâm Kinh Vũ chẳng thể biết được lại càng cảm thấy kỳ lạ.

Lão nhân đó nhãn quang chứa đầy những hoài niệm tang thương chuyển nhìn lên trên mặt hắn, liền hiểu được tâm tư của gã trẻ tuổi này, nhưng lão không nói ra, thay vì thế đột nhiên nhíu mày, thấy rõ là đã phát giác được động tĩnh nào đó, đột ngột chuyển mục quang nhìn ra phía xa.

Lúc sau, lão thu hồi mục quang, biểu tình trên mặt có chút kỳ quái, rồi nhẹ nhàng nói: "Thời gian không còn sớm nữa, ngươi hãy quay về trước đi."

Lâm Kinh Vũ trong lòng như có sự mất mát, nhưng đối với lão nhân này nhất mực tôn kính như thần minh, không dám không nghe lời, nên ngay ngắn quỳ xuống dập đầu ba cái, rồi mới chuyển thân rời đi.

Trên khoảng đất trống giờ chỉ còn lại mỗi lão nhân ấy, trầm mặc một hồi lâu, thân người lại trở về dáng vẻ bé nhỏ, ủ rũ bước đi, cây chổi khua khoắc, bụi đất bay lên, trong khi quét bụi trên phiến đá, các phù chú thần bí ẩn dấu tựa như vô vật khi bị quét qua, bay tung trong bụi đất.

oOo

Quét dọn sạch sẽ vùng đất trống, lấp đầy hố đất do Lâm Kinh Vũ đánh xuống bởi đất đá bị bắn lên cho hơi bằng phẳng lại, lão nhân ấy hơi thở chùng như mệt nhọc, đứng đấy nghỉ ngơi một chút, rồi từ từ chuyển thân, quay trở vào bên trong đại điện Tổ Sư Từ Đường.

Trong đại điện từ đường, vẫn như thường ngày uy nghiêm mà u ám, sâu bên trong điện đường cúng bái vô số linh vị tiền nhân, lấp lánh những ánh nến đang im lặng cháy sáng.

Nhưng lúc này, trong khung cảnh uy nghiêm ấy có một bóng người, đã đứng đấy từ lâu trước các linh vị tiền nhân, thân hình bất động.

Người đó trên thân mặc đạo bào xanh đen, tiên phong đạo cốt, chính là đương kim Thanh Vân Môn chủ môn Đạo Huyền chân nhân.

Đạo Huyền chân nhân nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu nhìn lão nhân ở đây, cũng không nói gì, lại chuyển hướng quay đầu nhìn lại phía các linh vị tổ sư, tiến lên một bước, hướng đến các linh vị trên bàn thờ phía trước rút ba nén hương, sang bên đốt lửa, cung kính dập đầu lạy ba lạy, rồi cắm lên trên lư hương.

"Cách một ngày rồi ta không đến dâng hương: "Đạo Huyền chân nhân thanh âm bình hòa chậm rãi nói, tưởng như đang nói với người bạn già rất thân thiết: "Không biết liệt vị tổ sư có khiển trách ta không."

Đứng ở phía sau là vị lão nhân đó đang ngáp ngừng bước tới, để cây chổi sang một bên, cầm lấy một mảnh giẻ lau, nhẹ nhàng lau các tàn hương rơi trên bàn thờ, nhỏ giọng đáp: "Người đã làm cho Thanh Vân Môn ta hữu danh hữu sắc, liệt vị tổ sư hoan hỉ còn không đủ, sao có thể trách cứ người được?"

Đạo Huyền chân nhân nhè nhẹ cười, quay đầu về phía sau, hốt nhiên nói: "Người dường như cũng đã già đi một chút."

Lão nhân đình thân dừng tay, rồi lát sau lại tiếp tục lau bàn thờ, không quay đầu lại lạnh nhạt đáp: "Lòng người đã chết, tự nhiên tuổi già càng đến nhanh."

Đạo Huyền chân nhân im lặng nhìn lão nhân ấy, không đáp lời, lão nhân ấy chậm chạp mà cẩn thận lau chùi bàn thờ như chỉ sợ làm sây sát, cất mảnh giẻ lau đi, xoay người đối diện với Đạo Huyền chân nhân, nhìn ông ta một lát rồi nói: "Hồi nãy người đã thấy tất cả ư?"

Đạo Huyền chân nhân mặc nhiên gật đầu, thở dài một hơi đáp: "Hài tử ấy tư chất quả thật rất cao, nhưng mà..." thanh âm tựa như lớn hơn một chút: "... ta thực không nghĩ rằng người có thể truyền Trảm Quỷ Thần cho hắn sớm như vậy."

Lão nhân ấy hừ một tiếng, nói: "Hài tử này tâm tính tư chất, tất cả đều tốt, nếu đã như vậy, sao lại không truyền, không nói nếu như người giữ bí quyết trong người, chết đi đem cả vào quan tài sao?"

Đạo Huyền chân nhân mặt đột biến sắc, dường như động nộ, nhưng không biết làm sao, đối với vị lão nhân này, lão là lãnh tụ mà cả thiên hạ chính đạo tôn sùng không ngờ lại rất nhún nạy, sau khi nghe lời mỉa mai ấy, biến sắc mặt, nhưng rồi liền kiềm chế.

"Thôi được, cũng có một chuyện, ta cần phải nói với người." Đạo Huyền chân nhân chậm chậm nói.

Lão nhân ấy ngẩng đầu lên, nói: "Có chăng ta chỉ là một lão già đang lúc cuối đời, còn có chuyện gì với ta?"

Đạo Huyền chân nhân nói: "Nội trong hôm nay, lát nữa, Phần Hương Cốc cốc chủ Vân Dịch Lam sẽ suất lãnh môn hạ đệ tử, đến Thanh Vân Môn bái sơn."

Lão nhân ấy nhíu mày hỏi: "Vân Dịch Lam?"

Đạo Huyền chân nhân mỉm cười nói: "Người cũng nhớ hần ta?"

Lão nhân cười khinh bỉ một tiếng, quay đầu lại, thanh âm đột nhiên biến đổi đầy thâm ý, nói: "Tên đó ư, chỉ là một con cáo già.."

oOo

Nam Cương, dãy Thất Lý Đồng.

Một dãy núi liên tiếp trùng trùng điệp điệp, lấy từ Thất Lý Đồng sơn cốc làm trung tâm, rồi mở rộng ra tứ phía. Dọc theo các hướng, trên những ngọn núi đều có rừng cây mọc lên rậm rạp, quả là nơi núi rừng trong xanh, vậy mà giờ đây cảnh sắc bên ngoài đều hoàn toàn biến đổi.

Âm phong băng lãnh từ trên mây thổi xuống, giữa quần sơn gào thét thổi qua, hết như quỷ khóc. Trên không trung mây đen âm u giăng đầy trời, nặng nề áp xuống, cảnh tượng có chút gì giống như ngày Lê tộc xâm nhập vào Thất Lý Đồng, nhưng uy thế ngày ấy so với bây giờ khó thể bì được.

Bình thường có rất nhiều loài cầm thú trong rừng, lúc này đã hoàn toàn thay đổi tựa như chốn địa ngục nhân gian, khắp nơi toàn là các loại yêu ma quái thú, thi thể của các loài điểu thú bị giết chết nằm la liệt, một trời gió tanh mưa máu.

Nương theo tiếng gào không dứt, một đạo thanh ảnh từ phía xa phi lại, nhấp nhô vài cái đã đến phía trước, chính thị Thanh Long.

Chỉ thấy trên khuôn mặt nghiêm tuấn, y phục trên thân nhuộm đầy huyết tích. Cơn gió trong lành nhẹ lướt qua, hấn dừng lại trên một cành cây ngang, đảo nhanh nhìn quanh tứ phía, rồi lập tức quay nhìn về phía sau.

Giữa nơi rừng cây mọc đầy, đột nhiên phát ra một âm thanh đinh tai nhức óc, chấn động cả một vùng, ở đó Bạch Cốt Yêu Xà cực lớn đột nhiên đằng không phóng đến, đôi mắt to như ngọn đèn đảo qua chiếu về phía thân ảnh Thanh Long ở đằng trước, tiếp tục rống lên một tiếng, băng mình tiến tới. Ngay phía sau lưng, khí đen cuộn cuộn, tiếng gầm rống âm âm liên tục như triều dâng, lại thấy vô số yêu thú dần dần tụ tập, theo hướng tiếng rống tiến lại.

Trước đây đã lâu, Miêu nhân lập cơ sở tại nơi Thất Lý Đồng này, giờ đây đột nhiên bị vô số yêu thú hàng đoàn bao vây, đầu đàn chính là yêu vật Bạch Cốt Xà Yêu cực kỳ đáng sợ này. Con Bạch Cốt Yêu Xà này thân mình cực lớn, nếu dùng đuôi bạch cốt vung lên, người đứng gần đó đều bị quét bay, hơn thế nó còn có khả năng phun độc khí, nhập vào người là chết ngay lập tức, so với những con yêu thú tầm thường, thì sức mạnh vô cùng, cực kỳ tàn nhẫn.

Miêu Nhân mặc dù dũng mãnh hung hãn, nhưng nào phải là đối thủ của lũ yêu thú, nhìn khắp Thất Lý Đồng sơn cốc đã trở thành địa ngục trần gian, một trường sát kiếp. Thanh Long mắt nhìn tình thế bất diệu, nhường tộc trưởng Miêu tộc dẫn tàn dư trong tộc sau cuộc đồ sát triệt nhập tể đàn, nhờ vào Vu sư trong tể đàn thông hiểu ít nhiều Nam Cương vu pháp, có thể kháng cự lại một trận, rồi hấn sẽ tiến đến, xuất kỳ bất ý thâm tập Bạch Cốt Xà Yêu, đồng thời dựa vào thân pháp nhanh chóng để hạ trọng thủ, sát thương yêu thú, quả nhiên khiến đại bộ phận yêu thú dồn sự chú ý lên hấn.

Chỉ thấy các con yêu thú khác, đối với Bạch Cốt Yêu Xà đó chẳng thể so sánh được, với đạo hạnh của Thanh Long, dù thân hoài pháp bảo "Càn Khôn Thanh Quang Giới", không ngờ cũng vô phương thủ thắng. Lại thấy yêu thú tụ tập xung quanh càng ngày càng nhiều, Thanh Long bị áp lực càng lúc càng lớn, trong lòng chấn động kinh sợ có thừa, đã có ý muốn tránh xa đám quái vật, nhắm theo khoảng trống tháo chạy lên trên núi, quả nhiên dẫn hướng cho rất nhiều yêu thú kể cả Bạch Cốt Xà Yêu quay lại đuổi theo.

Chỉ là trong khi tháo chạy khỏi lũ yêu thú, hấn không muốn bay lên cao, mà chỉ là dướì mặt đất xem xét, nhưng hấn không thể ngờ, tựa hồ đã thú phi cầm khắp cả một vùng núi đều phát sinh biến hóa quái dị, không phải đã bị giết sạch, mà chỉ thấy đã hoàn toàn biến đổi tấn công hấn cực kỳ mạnh mẽ như lũ yêu thú, chạy đến nơi nào cũng có thể bị tấn công, thật khó mà đối phó.

Ngay lúc ấy, Thanh Long lại bay lên lần nữa, tránh khỏi một kích đầy nộ khí hung dữ của cái đuôi cực lớn con Bạch Cốt Xà Yêu, bước thêm ba, bốn bước nhìn lại bất giác kinh hãi thấy cây cổ thụ không biết bao nhiêu tuổi một phát như mục hư rữa nát bị yêu thú quét bay sang bên, tiếng đổ gãy vang lên âm âm. Giữa lúc ấy bao nhiêu tiểu yêu thú, ở khắp bốn phía đồng thời gào lên những tiếng rền rĩ.

Bạch Cốt Xà Yêu nhìn thấy Thanh Long bay lên, ngửa đầu vươn lên cao, giận dữ gầm lên một tiếng, bất ngờ ba đôi cánh vung động, thân hình cực lớn của nó bất ngờ bay lên, lẳng không hướng Thanh Long phóng tới.

Thanh Long đảo mắt nhìn trong lòng giật mình, mặc dù ngay từ lúc đầu đã thấy ba đôi cánh của con yêu thú này, nhưng bây giờ tận mắt trông thấy thân ảnh to lớn của nó thật sự bay lên, uy thế ấy thật sự kinh người, nhất thời lại thấy vóc dáng to lớn ấy vừa cất mình lên không một chút lại hạ xuống đất.

Thanh Long cuối cùng cũng không như phàm nhân tầm thường, hấn danh phận liệt vào một trong Quỷ Vương Tông tứ đại thánh sứ, tự nhiên có điểm hơn người, chỉ thấy thân người hấn lắc động, quyết đoán len theo khe hở do thân hình Bạch Cốt Xà Yêu vừa chuyển dịch tạo ra mà xuyên qua, nhắm hướng ngược với Thất Lý Đồng sơn cốc chạy tới.

Bạch Cốt Xà Yêu gầm rống liên miên, vung cánh đuổi theo.

Thanh Long khi đã bay lên, đạo pháp của hấn cuối cùng cũng tỏ ra rất thâm hậu, dần dần bỏ xa đám yêu thú và con Bạch Cốt Xà Yêu, khi nhìn thấy cự ly đã cách rõ xa, trong lòng bắt đầu tính cách thoát khỏi đám yêu thú đó, rồi quay trở lại Thất Lý Đồng xem xét tộc người Miêu nhân ấy tình thế như thế nào?

Trong lúc này, hấn đột nhiên liếc mắt đảo nhìn, phía dưới thân cây ánh lên một đạo tử mang, máu nhỏ từng giọt, tiếng yêu thú gầm rống liên tục, lập tức yêu thú từ bốn phương tám hướng nhắm hướng bên dưới thân người hấn mà tiến tới.

Từ trên không nhìn xuống, vô số yêu thú hung tợn nhe nanh múa vuốt phóng lại, như ác hải ba đào vô tận hung dữ rúng động, thực là kinh tâm động phách.

Nhưng ở giữa, vắng vắng tiếng nữ tử đang giận dữ la hét.

Thanh Long trong lòng kinh động, trong đầu lướt qua hàng loạt ý nghĩ, cuối cùng thân ảnh hạ xuống, tiến đến tra xét một lượt.

Vừa tiến vào rừng, đã thấy được mùi tanh hôi xú khí đến buồn nôn, khắp nơi đầy xác yêu thú, bị phanh thây trên mặt đất, máu huyết nhỏ khắp nơi, không xa quả nhiên có một nữ tử hình dáng rõ ràng là người đang tử đấu với vô số yêu thú, trong tay là một đạo pháp bảo tử mang lấp lánh, phong mang luân chuyển, nhìn rõ bất phàm.

Thanh Long trợn mắt, thất thanh nói: "Lưỡi Tử Mang... Người là Kim Bình Nhi?"

Nữ tử đó cũng giật mình, quay đầu nhìn lại, thân tử kích động, trên tay không một chút đình đốn, tử mang lóe sáng mở rộng, lập tức chém chết ba con yêu thú.

"Người là ai?" Kim Bình Nhi nhảy đến bên cạnh Thanh Long, lạnh lùng hỏi.

Thanh Long trong lòng cảm thấy kỳ quái, thấy Kim Bình Nhi lúc này sử dụng tu hành đạo pháp, chẳng cần đằng không bay lên, chỉ đảo người trên không một cái, tuy những yêu thú đó chỉ có một số có khả năng bay lên, nhưng cũng chẳng phải là chỉ đơn giản như thế?

Trong lòng mặc dù đang ngẫm nghĩ, nhưng Thanh Long sẵn đã chuẩn bị cách hồi đáp, chỉ thấy chẳng cần phải mở miệng, hắn cùng Kim Bình Nhi hai người đồng thời rung động, chợt thấy có cảm tình, quay đầu nhìn ra phía trước.

Trong vòng cuồng phong vây hãm của vô số yêu thú, đột nhiên như thủy triều toàn bộ rút xuống bất ngờ, ngay phía trước mặt chúng nơi rừng sâu, một cỗ sát khí lạnh băng nhưng mạnh mẽ tiến đến, sát khí lạnh lẽo vô hình này, thực sự làm cho hai nhân vật đạo hạnh cực cao này không thể ngờ, không trụ được trước luồng sát khí lạnh lẽo.

Thanh Long trong lòng sợ hãi một trận, ở xứ Nam Cương này, không ngờ cũng có quái sự đáng sợ này.

Tại nơi đáng sợ này, trong chốc lát, phía sau khối gỗ lớn đằng trước, bỗng thấy bóng người chớp động, rồi đột ngột xuất hiện chậm chậm một người.

Người đó mặc y sam tơ lụa sáng đầy màu sắc, làn tóc đen xõa trên vai, hai cánh tay trắng muốt, dung mạo cực kỳ anh tuấn, không ngờ nhìn kỹ là một thiếu niên nhỏ tuổi xinh đẹp yêu mị.

Thanh Long chỉ trơ mắt nhìn chết lặng, nhưng gần như cùng lúc, hắn đột nhiên cảnh giác, thân người Kim Bình Nhi bên cạnh, bất tri bất giác, sau khi thiếu niên đó xuất hiện, đột nhiên run rẩy yếu ớt.

- o O o -